

кинули і ростоптали весняний цвіточок, життя, котрого, ще тільки починало розпускати!... Чого ж знову приніс своє ехидне серце?! Щоби розверезать її рани?...

Антон. Дядечку! прастіть! Не винуват я в тім, в чім ви винуете мене! Я не знав, що ви повернулись; я тільки чув, що серце мое кричало, билось і рвалось сюди, у цю хату, де я оставив все своє життя! Я посварився з батьком, з матір'ю, відцурався їхньої родини, богатства, усього і прилитів сюди, щоби склонити свою голову на груди моєї милої, коханої Марії і вмісці з нею впиватися солодким, вільним життям, або тягнути гірку безпросвітну долю!...

Колесн. Сліпі, непорозумливі люде! Ради sweї пихи, ради богатства ім не гріх і не соромно губити перший молодий цвіт, котрий тільки і може подати нам надію на скоре, нове і вільне життя!!

Марія. Таточку! Антон не винуват! Я чую в його голосі тепле і щире кохання! Не гримайте на нього... Антоне!

Антон. (кидаєтця до неї). Зірко моя! Кам'яна гора, котра розрізняла нас тріснула на двоє і відкрила нам широку і простору' дорогу до щасливого, світлого, райского життя!...

Марія. Коханий! і пташечки весело защебечуть над нами, радіючи нашому щастю!... (Колесник і Наталка дивлятця одно на другого, ніби не розуміючи).

